

stemmelse med Fleertallet, foreslaaer, og hvor- med flere andre Endringer staae i naturlig For- bindelse, angaaer § 7. Denne Paragraph gaaer, som bekendt, ud paa en Regulering og delvis Formindskelse af Præstegaardsjordernes Størrelse, men det er dog efter samme Mening, at der fremdeles, i Reglen, skulde forblive henliggende til Præstefaldene paa Landet et Jordtilligende af en Middelbondegaard's Størrelse, altsaa vel 5 à 6 Tønder Hartkorn. Dette maa imidlertid efter flere af Mindretallets Medlemmers bestemte Mening ansees for urigtigt, og om end andre af Mindretallets Medlemmer ikke i den Henseende have en ligesaa rodfæstet Overbeviisning, eller rettere om de end ikke ganske kunne lufte Diet for, hvad der fra den anden Side kan anføres og er anført for ikke yderligere at formindste Præstegaardenes Jordtilliggende, have dog selv disse Medlemmer af Mindretallet ikke kunnet frakende de for en saadan Formindskelse af Jordtilliggendet fremførte Grunde en betydelig Vægt, og de have forsaavidt troet at kunne og at maatte slutte sig til de øvrige Mindretals-Medlemmer i de hertil sigtende Forslag. Disse gaae, som det vil sees, ikke ud paa, at der slet ikke skal gives Landsbypræsterne nogen Jord, idet man erkjender, at Forholdene gjøre det tilraadeligt, om ikke nødvendigt, at give dem saamegen Jord, at de blive istand til at holde de for deres Befordring i Embedsaaanliggender fornødne Heste og derhos et saa stort Antal Køer, som kræves til deres Huusholdning. Derimod mener man, at et større Jordbrug for Præsterne maa fraraades, ikke just fordi de ved et saadant skulde være mere udsatte for at afdrages fra deres Embedsogjæring end ved det mindre Jordbrug, men væsentlig fordi man holder for, at Præsterne i Reglen ikke ville have et forholdsmæssigt Udbytte af det større Jordbrug, og at et saadant derfor vilde føre til Tab for dem saavel som i Almindelighed betragtet til et national-oeconomisk Tab for Landet. Man mener derhos, at den Indvendning, som kunde synes at kunne gjøres gjældende i den Retning, at Driften af et lille Jordbrug forholdsvis vil være kostbarere end Driften af et større, taber sin Betydning i de Forhold, hvorom der her er Tale, idet Præsten ikke til

den mindre Bedrift vil behøve syderlig større Folkkraft end den, han under alle Omstændigheder ifølge sin Stilling maatte holde. Den Regel, man efter det Anførte foreslaaer, nemlig at Præstegaardsjorderne skulde indskrænkes til, hvad der udfordres til at holde 2 Heste og 4 à 6 Køer, og til 2 Tønder Hartkorn i det Høieste, turde det dog formeentlig være rigtigt at aabne Udgang til noget at lempe, naar ganske særegne Forhold tale derfor. Man har herved ikke just de Tilfælde for Die, hvor en Præstegaards Jordtilliggende allerede nu kun overstrider 2 Tønder Hartkorn med en saadan Ubetydelighed — nogle saa Fjerdingkar Hartkorn f. Ex. —, at det neppe vilde være rigtigt eller hensigtsmæssigt at foretage en, det engang etablerede Udsbrug forstyrende, Forandring ved Bortsalget af en meget lille Parcel. Nærmest tænker man paa saadanne Forhold, hvor Jordernes Form og Beliggenhed, Vigtigheden af at bevare et Engstykke, en Løvemosse, en lille Skov eller deslige, kunde gjøre en streng Gjennemførelse af Reglen utilraadelig. Faren for, at det Princip, man opstiller, og som man maa fastholde, skulde blive krænknet uden gyldige Grunde, tør formeentlig forventes fjernet, dels derved, at Undtagelse fra Reglen kun kan finde Sted, hvor de til Bedømmelse af disse Forhold dannede Commissioner finde Saadant rigtigt, dels derved, at det Areal, hvormed Jordtilliggendet i noget Tilfælde maatte overstride de 2 Tdr. Hartkorn, som det yderligere foreslaaes, særligt skulde tages med i Beregningen af Embedets Indtægter med 100 Rd. aarlig pr. Tønde Hartkorn. — Bedømmelsen af, hvormeget der skal frastilles Præstegaardene, hvorledes de rettest sælges, samlet eller i Parceller, samt — efter nogle Medlemmers Mening, idet der nemlig paa dette Punkt er nogen Meningsforskjel imellem Mindretallets Medlemmer — om der skal sælges til fri Eiendom eller til Arvefæste med Ret til at sælge, pantsætte og udstykke, saa og med Hensyn til de nærmere Salgsbetingelser m. v., bør formeentlig rettest overlades til særligt dannede Commissioner for hvert Embedes Vedkommende, saaledes at Formanden besikkes af Kirkeministeren for